

**Zvonauvi v
18. okrožji v
Budimpešti
so pá zvali
lüstvo k
slovenski meši
STR. 3
Dvojni
jubilej na
sombotelski
slavistiki
STR. 4**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 7. novembra 2013 ☼ Leto XXIII, št. 45

»Skrb se mejmo, ka se tau znauvič ne zgodi«

23. junij 1950 – prvi transport lidi iz Železne županije se pela na dalečnje hortobágyse puste, gde so ništerni cejli 40 mejsecov živeli pa delali kak mara. Vsi vöodpelani lidgé so bili zavolo nikaj protivnicke stalinističnoga rosaga Mátyása Rákosina. Ništerni so rejsan veuki pavri, »kulacke« bili, depa zvekšoga so nedužne lidi v trpljenje odpelali zavolo politike, vöre ali maternoga gezi-ka. Ali samo zatau, ka so sploy pauleg železne fijan-ke (grance) živeli.

»Vö so je trgali z nas« - tak se je zvau den spomina, šteroga so členi Domoznanskoga društva Železne županije organizerali v örségskoj vesnici Bajánsenye ob 60. jubileji zaprejtja taborov na Hortobágyi. Veuki kulturni dom se je do zadnjoga falata napuno, dosta takši domanji lidi je tö prišlo, šteri so bili v tisti kmični cajtaj vöodpelani v vogrsko püstinjö.

Po pozdravnom guči predsednika domoznanskoga društva *Árpáda Zsámbokina* je županijski svetovalec *Ferenc Béla Kerekes* tapravo, ka so »kulake« srejudi noči gorsklonckali pa vöodpelali tak, ka so leko komaj kaj ali skoro nika s seuv vzeli v bagone za maro. »Skrb se mejmo, ka se tau znauvič ne zgo-

Skupina iz Bajánsenye prebidila spomin na kmične cajte

di« - je končo svoj guč *Ferenc Béla Kerekes*.

Navzauče je pozdravo pa jim svojo ves nutpokazo župan Bajánsenye *Gyula Györke*. Spomino se je na tau, ka so v najbolje trdi komuništarski lejtaj z vesi 59 lidi, 14 držin vöodpelali. Župan je napiso tisto kratko igro tö, štero so domanji igralci »Kerkabarka« zašpílali na odri. Vidli smo eden par z detetom, šteri se je radüvo, ka tisto leto dober pauv baude. Brezi skrbi pa so nej bili, vej se je pa mauž pri kartanji svado s partijskim sekretarom. Tak je nej čüda bila, ka so za en malo cingali, mala držina pa se je leko začnila

pakivat na dugo paut. Sociologinja *dr. Zsuzsa Hantó* je najoprvin na pamet vzela, ka nega mladi v dvorani. Vsi vküper bi se prej mogli spominati na tau, ka so v tisti par lejtaj 10 gezero lidi vöodpelali s kauli 500 vesnic. Na »vogrskom gulagi« so živeli v birkeči štalaj, gde se je nej moglo küriti. Mujvali so se pri nutzamrznjenom stüdenci, delali so žmetno fizično delo, eške mlajši nad 12 lejt tö. Amnestija pa je trpljenje nej čistak končala: vöodpelani so nika nej nazaj dobili pa so se nej smeli domau spakivati. Sociolog *János Saád* je člen društva, štero zbe-

ra vse, ka je povezano z deporteranci, vö so dali knigo o deportacijaj iz Železne županije tö. Kak so vküpsteli, so iz županije vöodpelali 261 držin, 1063 lüdi. Numere pa grtüjejo vsikdar vekše. Na paperi je biu tisti kulak, šteri je emo več kak 25 plügov ali 350 zlati kron zemlé. Zvün toga pa so eške dojspisali, što je kulak: lapca má, špekulejra, bauto má, na pausado dava.

Raziskovalka Porabska Slovenka *dr. Katalin Munda Hirnök* je nutpokazala, kak je kaj bilau s Porabskimi Slovenci v tisti žmetni cajtaj. Bili so pavri na mali grüntaj, sploy vör-

ni so bili, pa so fejst držali tradicijo, zatok so je meli za »lapce črne reakcije«. Njini žitek je nej biu léki, zatok so ništerni švercali. Tau pa je dojšlo za tau, ka so več držin vöodpelali. Dühovnik *Janoš Kühar* so pa donk predgali pa včili vöronavuk v maternoj rejči pa eške deporterancem pake pa pisma tö pošílali. Hrvati v Železnoj županiji ranč tak živejo blüzi grajn- ce. Kak smo čüli od etnologa *dr. Sándora Horvátha*, so največ gradiščanski Hrvatov v cajti najüšoga terora na pusto Elep vöodpelali. Vse so jim vzeli: gezik, vöro, vés, paverstvo, šaulo ptt. Z odpelanimi starimi starišami je predavatel dostakrat gorpoisko drüge rovačke nekdešnje lageraše, šteri eške gnesneden sploy vküpdružijo. Na konci spominski gučov je leranca *Piroska Lugosy* s sausednjoga *Kercaszomora*, vöodpelana pri 4 lejtaj, nutpokazala edno druknivano irko, v šteroj se lageraš *Ernö Bognár* spomina na leto pa pau žitka na püstinjö. Prausen paverski človek je eške pesmi nut v irko napiso. Navzauči so na konci dneva položili vence na spomenike vöodpelani iz Örséga.

-dm-

Velika Polana: Festival slovenske narečne književnosti

JE V NAREČJIH RES PREVEČ NAPISANEGA?

Festival slovenske narečne književnosti - *Dialekta*, ki ga je četrtič organiziralo Podjetje za promocijo kulture Franc - Franc, je bil letos posvečen pomenu narečne književnosti. Avtorji, ki pišejo v narečju, in strokovnjaki, ki proučujejo njihove *izdelke*, so se zbrali v rojstnem kraju pisatelja Miška Kranjca, v Veliki Polani, kjer je letos že potekal

ustvarjalnostjo Slovencev na Madžarskem in s tistimi, ki iz Slovenije pišejo za bralce na Madžarskem.

V programu *Dialekte* so tudi spremljevalni dogodki: nastopi na šolah, predstavitev že omenjenega projekta *Slovenska pisateljska pot*, Dialektin gledališki večer, literarna prireditev *Moja beseda iskri v tvojih očeh*, *tvoja beseda pozvanja v*

Referate za simpozij »*Literarno-estetski dometi in kulturni pomen narečne književnosti*« so pripravile profesorice z mariborske Filozofske fakultete in literarni zgodovinar Franci Just. Dr. Dragica Haramija je govorila o narečni mladinski prozi in uvodoma poudarila, da so »*literarna dela, ki sodijo v slovensko mladinsko književnost,*

povečini napisana v knjižnem jeziku. Nekateri avtorji sicer za poudarke opisa književnega prostora, časa in dogodkov uporabljajo narečne izraze, ki natančneje slikajo pokrajinsko določenost besedila, a so tovrstna dela bolj izjema kot pravilo.« Profesorica je podrobneje analizirala

Referate za simpozij *Literarno estetski dometi in kulturni pomen narečne književnosti* so pripravili: Melita Zemljak Jontes, Simona Pulko, Alenka Valh Lopert, Franci Just in Dragica Haramija.

del srečanja slovenskih mladinskih pisateljev *Oko besede*. S tem Kranjčeva *Poljana*, kot je rojstni kraj pogosto imenoval eden najpomembnejših slovenskih pripovednikov, pridobiva na pomenu, kajti tu se, denimo, začena tudi Slovenska pisateljska pot, postavili so štiri bivalne enote in jih poimenovali *Ustvarjalni in doživljajski ateljeji pri dobrih ljudeh*.

Kot je povedal Franci Just, so na dosedanjih treh festivalih obravnavali narečno poezijo, pripovedno prozo in dramatiko, tokrat je prišel na vrsto kulturni pomen narečne književnosti, nekaj, kar je tesno povezano tudi s Porabjem, z dosedanjjo in sedanjo literarno

moji duši, razglasitev rezultatov literarnega natečaja *Jas/jes/ges/dža.sem*, (dobili so 90 prispevkov, absolutna zmagovalka je Lara Tivold iz Osnovne šole Kuzma), literarno glasbeni nastop in ekskurzija *Poteh Miška Kranjca*. Ob simpoziju je izšla brošura z *Dialektinim literarnim koticom*, v katerem je objavljeno v narečju napisano dramsko besedilo Miroslava Slane Mirosa *Prlek iz Amerike* in enodejanka Charlesa Galtiera *Začarana Ančka*, s katero so, predstavljeno v narečju, nastopile članice Kulturno umetniškega društva Beltinci, ki so si nadele ime *Slike pa prilike*, vodi pa jih Simona Cizar.

deli Ferija Lainščka *Misljce*, *Pojep na dejdekovom biciklini/Deček na dedovem kolesu* in delo Milivoja Mikija Roša *Škrat Babilon*. In tudi dela drugih slovenskih pisateljev ter v zaključku poudarila, da je analiza besedil pokazala, »*da so v narečju napisana besedila, ki bi se lahko tudi pripovedovala, kratke zgodbe, pravljice in podobno, dolge proze (romana) napisanega v narečju pa ni.*«

Franci Just se je lotil narečne literarne ustvarjalnosti Ferija Lainščka. Obravnava pisateljev odnos do literarnega ustvarjanja v narečju, Lainščkov prispevek v *porabski leposlovni program*, pripoved *Pojep na*

Venec in sveče v spomin

Pred dnevom spomina na mrtve je bila tudi letos v Sárváru krajša komemorativna slovesnost. Na tamkajšnjem pokopališču in ob zidu nekdanjega koncentracijskega taborišča, v katerega so madžarski okupatorji prepeljali tudi številne Slovence z lendavskega konca, in v katerem je umrlo blizu 700 internirancev, od tega 39 z lendavskega konca, so se poklonili spominu na umrle, položili vence in prižgali sveče člani slovenske delegacije, v kateri so bili veleposlanica RS v Budimpešti mag. Ksenija Škrilec, Alojz Glavač, župan občine Moravske Toplice, državni svetnik Stanko Gjerkeš, podžupan občine Lendava Štefan Gjerkeš, načelnik UO Lendava, in Jože Vidič, nekdanji interniranec v Sárváru ter predsednik ZZB Lendava.

BC

dejdekovom biciklini in knjigo *Srebrni breg*, kjer ob Lainščku objavljata Milan Vincetič in Milivoj Miki Roš. Sledi predstavitev Lainščkove narečne poezije, denimo v zbirki *Nikdar neboš znala*. Narečno v izbranih umetniških besedilih slovenskih avtorjev za (mlade) bralce je bil referat dr. Melite Zemljak Jontes in dr. Simone Pulko. Avtorici sta osrednjo pozornost namenili Prežihovemu Vorancu, ki je v svojih delih pomemben zaradi odslikavanja koroškega mežiškega narečja, Miško Kranjec pa panonskega prekmurskega narečja. Pri Prežihovem Vorancu sta analizirali njegovo izjemno delo *Solzice*, pri Mišku Kranjcu pa delo *Čarni nasmeh*. Referat o komediji Toneta Partljiča *Čaj za dve*, sta pod naslovom *Neknjižne jezikovne zvrsti slovenskega jezika na odru* pripravili dr. Alenka Valh Lopert in dr. Mihaela Koletnik.

Živahno razpravo je izzval Miroslav Slana Miros z oceno, da je v narečju veliko napisanega, kar pa nima niti literarne niti jezikovne vrednosti. Zakaj pisati v porabskem narečju - tako Slana - če tega tam nihče ne razume. Mlade je potrebno učiti najprej knjižni jezik in šele nato narečje, medtem ko Franci Just ocenjuje, da v narečju ni napisanega preveč, način, da poučevati, kot predlaga Slana, se v Porabju ni obnesel. Milan Vincetič se je dotaknil dileme, ali naj v gledališču in na filmu govorijo igralci narečje ali knjižni jezik in omenil delo Miška Kranjca *Strici so mi povedali*, kjer so v filmu in TV nadaljevanki (režija France Štiglic) poklicni igralci dobro igrali in slabo govorili narečje, domači igralci pa so bili večji prekmurščine in manj dobri v igri. Mag. Normi Bale tudi ni bilo všeč, razen nekaterih izjem, narečje v filmu *Petelinji zajtrk*.

Ernest Ružič

Zvonauvi v 18. okrožji v Budimpešti so pá zvali lüstvo k slovenski meši

Slovenska manjšinska samouprava v 18. okrožji v Budimpešti in Slovensko društvo v Budimpešti sta se pogodila, ka de eno leto samouprava, drugo leto pa društvo organiziralo slovensko mešo v glavnom varaši Vogrske. Tak do te Slovenci, steri tü živejo, meli priliko vsako leto poslušati sveto mešo v maternom geziki. (Zvün toga tö leko poslušamo mešo v maternom geziki, dapa te se moramo pelati 300-400 km v Porabje ali pa v Slovenijo.) Letos je samouprava prišla na red.

Slovensko mešo držimo v glavnoj cerkvi našoga okrožja, stera je posvečena Blajženi Devici Mariji. Mešo so slüžili gospaud Ferenc Merkli, bivši gornjesenički župnik, pri meši je spejvo cerkveni zbor sv. Cecilije z Gorenjoga Senika pod vodstvom Gábora Sebestyéna.

Mi tü vküper mamó mášo z Vaugri, po enom tali zatok, naj bola spoznajo naš gezik pa kulturo, po drugom tali zatok, ka gnako vöro vörvamo pa vsakšoma je nebeška mati Blajžena Devica Marija. Gospaud Ferenc Merkli pa naš gospaud Henrik sta prijatelja. Tau prijateljstvo se je v Rimi začnilo, badva sta se tam včila. Zdaj je pá bila prilika, ka sta leko vküp mašüvala.

Naš župnik je lepau pozdravo tiste, ki so prišli z Gorenjoga Senika, pa tiste tö, steri so prišli k meši. Ta je pravo, odkec so prišli naši gostje. Tau tö, ka se spuni evangelizacija s tejm, ka vküp molijo Slovenci pa Vaugri. Župnik Merkli so mešo gora aldüvali za betežnika, za predsednika samouprave Ferenc Kranjeca. Prosili so nabeškoga očó, naj čimprej ozdravi.

Evangelium je naš župnik v vogrskom geziki, gospaud Merkli pa v slovenskom geziki gora što. Pridgo je lüstvo

v bejdvej gezikaj poslušalo. Gospaud Merkli so pitali, če stoj nazaj varje, ka so predgali, gda so zadnjič tü bili. Ta so prajli, ka so pred vöma lejta ma iz Brazilije prišli nazaj, pa so te v pridgi od tauga gun-

mali mlajšov je v roke vzejo, prauti nebes zdigno, ji je küšno. Dež je začno titi, vsakši je drženco naprej vzejo, samo eden človek nej, sveti oča (njegvi auto nej emo streje). Potistim so pa iz Svetoga pis-

dau, ka smo Slovenci lahko poslušali v maternom geziki sveto mešo, pevskemi zbori, ka so ma pomagali pri meši. Nam, Slovencom so prajli, naj ostanemo tadale dobri krštjeniki, svoj materni gezik

aj ne poza bimo, svoje molitve opravljamo v materinščini. Blagoslov smo dobili v vogrskom in v slovenskom geziki.

Po meši je nam zbor lepi koncert pripravo. Lüstvo njim je lepe pesmi z velikim ploskanjom

Župnik Ferenc Merkli s člani gornjeseničkoga cerkvenoga pevskoga zbora, steri nosi menje sv. Cecilije

čali, kak doživijo tisti lidgé svojo katoličansko vöro, kak so koražne svete meše (spejavajo, plešejo in tak dale). Zdaj pa nej dugo, ka so iz Rima pri-

ma citirali, kak ja živo apostol sveti Peter, pa od svetoga düha so pridgali.

Molitve smo v dvej gezikaj molili, mi slovenski, drugi pa

zahvalilo.

Pred podnevom so naši gostje, gda so se pelali proti Budimpešti, stanili v Veszprémi. Obed smo njim pripravili

v restavraciji László tanya, gde smo si malo pogučavali, pa tau smo nadaljevali po meši v naši prostora pri bej lom stauli.

Pri sveti meši so bili z nami vküp veleposlanica Ksenija Škrilec, pooblaščena ministrica Dubravka

Na prijatelskom srečanji s sodelavci slovenskoga veleposlaništva

šli domau, s prauške. Od tauga so gunčali, kakšnoga čudovitnoga papeža mamó mi kristjani. Sveti oča si je sedo v papamobil in je cejlo eno vöro med lüstvom bijo, več

vogrski, vej je pa Baug vsakoj molitvi rad. Čudovitno je bilau tau poslušati in preživeti. Na konci svete meše so gospaud Merkli zavalili domanjomi župniki, ka nam je možnost

Šekoranja in ekonomski svetnik Rok Tomšič.

Po maši je veleposlanica obiskala naše prostore. Kot podpredsednik slovenske samouprave sem iz srca pozdravo

veleposlanico in sodelavca s slovenskoga veleposlaništva. Zahvalo sem se veleposlanici, ka je počastila prireditve. Zahvalo sem gospaudi Ferenci Merklini, ka so slüžili slovensko mešo zdaj že od petin, ka smo dobili možnost slovenski moliti in spejvati, zahvalo sem se za lepe pesmi in za sodelevanje pri meši cerkvenomi zbori sveta Cecilija z Gorenjega Senika in kantori Gábora Sebestyéni. Mali dar sem njim tö prejk dau, proso sem njih, gda nazdravijo, aj brodiijo na Slovnce, ki tü živimo v Budimpešti.

Veleposlanica je tö pozdravila vse navzauče. Prajla je, ka je tau nika posebnoga bilau, ka se je v taum velkom varaši slüžila sveta meša v slovenskom geziki, tau se mora ohraniti. Vesela je, ka je lejko med nami. Gospaud župnik so tö lepau zahvalili pozvanje, oni z radostjov pridejo sé slüžit sveto mešo, prejk toga nam pomagajo, aj tadale ostanemo dobri kristjani, pa aj slovenski jezik gora ostanee. Zahvalili so cerkvenomi zbori, ka je zdaj ranč tak sodeloval z njimi kak te, gda so ešče v Porabji slüžili svete maše.

Vsi smo se dobro pučütüli med prijatelji, spejvali smo svete in ljudske pesmi v slovenskom jeziki, in madžarske pesmi tö. Dapa cajt je prišo, pa smo se mogli posloviti, goste je ešče čakala duga paut do daumi.

Opravičujem se (elnézést kérek), na prireditvi sem pozabo, zdaj v članki prejkdam vsakšoma pozdrav predsednika samouprave Ferenc Kranjeca, steri je za betega volo nej mogo z nami biti.

Prireditve je finančno podprlo Ministrstvo za človeške vire/Emberi Erőforrás Minisztériuma.

Jožef Karba
podpredsednik

OD SLOVENIJE...

Borštnikov prstan prejela Olga Kacjan

V Mariboru so na 48. Borštnikovem srečanju razglasili nagrajence. Dobitnica Borštnikovega prstana, največje nagrade Festivala Borštnikovo srečanje za življenjsko delo, je igralka Slovenskega mladinskega gledališča Ljubljana Olga Kacjan. »V življenju sem bila dvakrat srečno ločena. Od zdaj naprej sem spet srečno poročena,« se je hudomušno radostila lastnica letošnjega Borštnikovega prstana Olga Kacjan, ki je ljubiteljem gledališke in igralske umetnosti znana tako z odrskih desk kot tudi s televizijskih zaslonov. Zlasti konec 70. in v začetku 80. let prejšnjega stoletja je oblikovala tudi vrsto opaznih filmskih vlog, med drugim tudi slepo deklico Katico v filmu, ki je bil posnet po knjigi Miška Kranjca Povest o dobrih ljudeh.

Strokovna žirija je za najboljšo uprizoritev izbrala Ponorelo lokomotivo v režiji Jerneja Lorencija in izvedbi SNG Drame Ljubljana. Podeljena je bila tudi nagrada Društva gledaliških kritikov in teatrologov Slovenije (DGKTS), ki je nagrado za najboljšo uprizoritev sezone 2012/2013 podelilo uprizoritvi 25.671 v režiji Oliverja Frlića in produkciji Prešernovega gledališča Kranj. Nagrada za režijo je šla v roke Mateji Koležnik za režijo uprizoritve John Gabriel Borkman v izvedbi Drame SNG Maribor, nagrade za igro pa so prejeli: Nataša Barbara Gračner za vlogo Matere v uprizoritvi Mati v izvedbi SNG Drama Ljubljana, Polona Juh za vlogo Ofelije v uprizoritvi Hamlet v izvedbi SNG Drama Ljubljana, Nataša Matjašec Rošker za vlogo Gospodične Rentheim v uprizoritvi John Gabriel Borkman v izvedbi Drame SNG Maribor in Igor Samobor za vlogo Johna Gabriela Borkmana v istoimenski uprizoritvi v izvedbi Drame SNG Maribor.

Nagrado za mlado igralko oziroma igralca, ki se podeljuje umetnikom do dopolnjenega 30. leta starosti, je prejela Tina Gunzek za vlogo Dekleta v uprizoritvi Vaje za tesnobo v izvedbi SSG Trst. Nagrado za scenografijo sta dobila Numen in Ivana Radenović za uprizoritvi Črna žival žalost ter Mojster in Margareta, nagrada za umetniško vodstvo je šla Marinki Postrak za uprizoritev 25.671, nagrada za prevod pa Srečku Fišerju za prevod Hamleta. Po presoji žirije so podelili tudi nagrado za kolektivno stvaritev uprizoritve Vaje za tesnobo v izvedbi SSG Trst.

Dvojni jubilej na sombotelski slavistiki

Mednarodne slavistične dneve prirejajo v Sombotelu že dobrih trideset let, po izvornih načrtih vsako tretje leto. Letos je v Univerzitetnem središču Savaria na Zahodnomadžarski univerzi (NymESEK) prišlo do izvedbe 10. jubilejnega kongresa nekoliko predčasno, kajti srečanje so povezali z obeležitvijo 70. rojstnega dneva pobudnika slavističnih dnevov prof. dr. Karla Gadányija.

Slavnostnega odprtja dogodka se je udeležilo blizu 50 predavateljev iz 10 držav sveta (med njimi na primer Avstrije, Hrvaške, Slovenije in Slovaške, Belorusije, Rusije in Finske, oz. Kazahstana in Turčije). V svojem nagovoru je glavna organizatorica prireditve, direktorica domačega Inštituta za slovansko filologijo dr. Mária Jankovics, v ruščini in madžarščini pozdravila vse navzoče in sombotelska srečanja označila kot znana in priznana.

Jubilanta dr. Gadányija je najprej pozdravil rektor Zahodnomadžarske univerze (NymE) prof. dr. Sándor Faragó. Omenil je, da je bil slavjenec njegov profesor ruščine v Kapuváru, izrazil pa je veselje, da sta kasneje postala kolega na isti univerzi. Povedal je še, da so Slavistični dnevi pomembni za matično ustanovo, saj povezujejo slaviste z vsega sveta in postajajo stičišče slavističnih gibanj v srednji Evropi.

Sledil je nagovor predsednice-prorektorice Univerzitetnega središča Savaria dr. Katalin Molnár Horváth v angleškem jeziku. Izpostavila je pomen izmenjave znanja in idej ter željo, da bi sombotelska izobraževalna ustanova postala središče za raziskovanje in inovacije na področju slavistike. Slavljencu profesorju Gadányiju pa je z besedami Marka Twaina zaželela, naj »mladim in svetu pove, kako je uspel tako bogato živeti«.

Madžarski akademik prof. dr. István Nyomárkay je povedal, da imajo raziskave dr. Gadányija na področju slovanskih jezikov posebno težo, medtem ko njegov pomen sega onstran madžarskih

do slavljenca, saj je uspel na enega od sombotelskih kongresov povabiti kar sto akademikov slavistov z vsega sveta. Dr. Jesenšek je še izrazil zaskrbljenost ob finančnem položaju obeh pobratenih

organizacije Porabskih Slovencev, izpostavila pa je tudi pomen slovenske katedre pri usposabljanju učiteljev za potrebe slovenskega narodnostnega šolstva.

Jubilant profesor Gadányi je skromno izrazil veselje nad tem, da je kot vojni otrok lahko doživel takšna lepa leta in se zahvalil vsem navzočim in še posebej svoji družini. »Ni bilo lahko, toda takrat bi bilo slabo, če bi vse šlo gladko« - je zaključil svoje misli slavjenec.

Po krajšem odmoru so se začela plenarna predavanja s področja hrvaškega, slovenskega, ruskega in poljskega jezika. Prof. dr. Irena Vodopija je predstavila staro kulinarčno hrvaško terminologijo, prof. dr. Marko Jesenšek pa je spregovoril o pomenu Janoša Kardoša za ohranitev prekmurskega jezika. Elena Zaharova je orisala položaj ruščine po svetu, plenarna seja pa se je zaključila s predavanjem Janusza Banczerowskega o poimenovanjih neba in sveta v poljski in madžarski frazeologiji.

Še isti in naslednji dan so se udeleženci razporedili po sekcijah, največ znanstvenikov se je zbralo z ruskega raziskovalnega področja. V slovenski sekciji so lahko udeleženci prisluhnili razpravam o slovenski medicinski terminologiji na prelomu 18.-19. stoletja, prevzetih besedah v porabskih ljudskih pesmih, sodobni slovenski kratki prozi ter hišnih imenih na Gornjem Seniku in v Števanovcih.

Prvi dan se je zaključil z odprtjem razstave o jubilanu in kratko igro šolarjev iz rojstne vasi slavljenca, udeleženci pa so že prejeli tudi zbornik, ki v madžarskem in več slovanskih jezikih na več kot petsto straneh objavlja prispevke udeležencev letošnjih X. Mednarodnih slavističnih dnevov.

Z leve: prof. dr. Marko Jesenšek, prof. dr. István Nyomárkay, dr. Katalin Molnár Horváth, prof. dr. Sándor Faragó, slavjenec prof. dr. Karel Gadányi in dr. Mária Jankovics

meja. Lepo pa naj bi bilo, če bi se v Sombotelu začeto cvetoče delovanje na področju slavistike lahko nadaljevalo, in bi bil omogočen tudi izid slavističnih publikacij. Govorniško vlogo je nato prevzel dekan Filozofske fakultete Univerze v Mariboru prof. dr. Marko Jesenšek.

univerz, profesorja Gadányija pa je primerjal z Avgustom Pavlom.

Slavljenca so s tamburaško glasbo in pesmijo gradiščansko-hrvaškega pesnika pozdravili učenci DOŠ Petrovo selo, nato pa so jubilanu dolga in srečna leta zaželeli predstavniki univerz v Minsku,

Predstavnice Slovencev: Erika Glanz in predavateljici Ibolya Dončec Merkli ter Elizabeta Emberšič Škaper

Uvodoma je izpostavil, da ne pozna veliko profesorjev, ki bi razumeli in celo govorili večino slovanskih jezikov, kakor je tega več dr. Karel Gadányi. Poudaril je pomen večdesetletnega sodelovanja med visokošolskima ustanovama v Mariboru in Sombotelu, je pa tudi izrazil spoštovanje

Peču in Szegedu, domačini iz rojstne vasi Murskega Krsturja (Murakeresztúr) ter še nekateri posamezniki. V imenu Zveze Slovencev na Madžarskem je najboljšo želje izrazil članica predsedstva Erika Glanz. Dr. Karlu Gadányiju se je zahvalila za pomoč pri ustanovitvi prve samostojne

Slovenija: državni praznik dan reformacije

TRUBARJEVA ŽIVLJENJSKA NALOGA - KNJIGE V SLOVENSKEM JEZIKU

V Sloveniji je 31. oktober od leta 1992 državni praznik, dan reformacije. Regionalnih in lokalnih slovesnosti je bilo več, denimo v Murski Soboti in Gornji Radgoni, v Lendavi so pripravili razstavo ob 440. obletnici natisa prve knjige (1573), državno proslavo z govorom premierke Alenke Bratušek pa v Kranju. Govornica je

trije predsedniki, aktualni Borut Pahor, in dr. Danilo Türk ter Milan Kučan.

Leta 1517 je nemški teolog Martin Luther na grajsko cerkev v Wittenbergu pribil svojih znamenitih 95 tez, v katerih je opozoril na napake rimskokatoliške cerkve. Osrednja slovenska osebnost reformacije je Primož Trubar, ki je leta 1550 izdal prvi slo-

Mešani pevski zbor Cantate je zapel več cerkvenih in umetnih pesmi, predvajali pa so tudi film *Amandus*, ki ga je France Štiglic posnel po noveli Ivana Tavčarja.

prepletla sporočila protestantizma in delo Primoža Trubarja z aktualnimi, nezavidljivimi gospodarskimi in družbenimi razmerami v Sloveniji. Protestantska dediščina je še kako aktualna za sedanjí čas. Kajti protestanti so se bili »za ceno svoje varnosti, komotnosti in pogosto tudi življenja, pripravljene postaviti po robu ne pridigam in vrednotam, temveč proti njihovi neizprosni zlorabi. Niso pridigali nove vere, temveč so zahtevali od cerkve, okostenele v oblakih napuha in pohlepa, daleč proč od ljudi, naj se drži svoje vere. Najpočnetisto, o čemer uči.« Med obiskovalci, predstavniki drugih ver v Sloveniji, so bili tudi

venski knjigi, Katekizem in Abecednik. Protestantizem je dal Slovencem tudi posvetno šolstvo in prve kulturne ustanove.

V proslavo v Murski Soboti so vključili projekcijo prvega slovenskega barvnega filma *Amandus*, ki ga je po literarni podlagi Ivana Tavčarja režiral France Štiglic. Filmska zgodba prikazuje nestrpnost med katoličani in luterani v 17. stoletju.

Na proslavi v Murski Soboti je mešani pevski zbor Cantate zapel več pesmi, zbrane pa je nagovoril dosedanji škof Evangeličanske cerkve na Slovenskem mag. Geza Erniša. Odlično obiskanega dogodka se je udeležil tudi novi škof Evangeličanske cerkve na

Na vaškem dnevu v Bogojini so nastopile tudi Ljudske pevke iz Števanovcev

V Bogojini so v soboto, 26. Oktobra, priredili 3. vaški dan. Pri organizaciji so sodelovali vaški odbor Bogojine in krajevna društva. Program se je popoldne začel s kostanjevim piknikom pred kulturnim domom, med tem pa je potekala tudi otroška

predstava z naslovom Čarovnici Mica in Cica. Ob vaškem dnevu je Prostovoljno gasilsko društvo pripravilo predstavitev gašenja ob kulturnem domu.

Prireditve v Bogojini je obiskalo tudi Društvo za lepšo vas Števanovci, ki je tisti dan imelo izlet po Prekmurju in Órségu. Program se je zvečer nadaljeval v kulturni dvorani, kjer je bil Folklorni večer. Nastopili so domači folkloristi KUD-a Jožef Košič, folklorni skupini iz Svetega Jurija ob Ščavnici in Svete Ane v Slovenskih goricah. Nastopile so tudi pevke kulturno umetniškega društva Avgust Gašparič iz Vučje Gomile, porabske ljudske pevke Zveze Slovencev na Madžarskem iz Števanovcev in filofske pevke. Po folklornem srečanju se je vaški dan končal z druženjem vaščanov in nastopajočih skupin. Po večerji se je začela veselica, ki je trajala do zgodnjih ur.

Nikoletta Vajda-Nagy

Slovenskem, Geza Filo, ki bo svojo vlogo uradno začel opravljati prvo nedeljo prihodnji mesec.

Škof Geza Erniša je poudaril, da sta reformacija in njeno učenje odločno vplivala na potek krščanstva in s tem tudi svetovne zgodovine. »S svojo vsebino, ki je učila in uči, da med Bogom in človekom ni posrednika, temveč smo pred njim vsi enaki, se je namreč sprožil plaz, ki je dal zagon dolga leta tlačnemu reformacijskemu gibanju.« In o Primožu Trubarju: »Stati in obstati, je izpoved človeka, ki smo mu Slovenci veliko dolžni in smo torej

upravičeno na njega ponosni. Po njem in z njim, pa tudi mnogimi drugimi, smo bili popeljani na pot iskanja možnosti, da bomo slovenskost avtohtono in avtonomno živeli in sami pisali svojo zgodbo... Protestantška reformacija je resda najprej zajela verskost, bila pa je spodbuda za razmislek tudi svetnega življenja, in je proces, ki še danes traja,« je povedal škof na slovesnosti v Murski Soboti. Pomembno mesto v slovenskem protestantizmu ima tudi več prekmurskih duhovnikov in pisateljev, še zlasti Števan Küzmič.

Ernest Ružič

... DO MADŽARSKE

Mesečno dvakrat brezplačno do denarja iz bankomata

Pred parlamentom je novela zakona, ki bo omogočila, da bomo lahko od februarja 2014 mesečno dvakrat dvignili brezplačno denar iz bankomatov. Maksimalna višina dvignjenega denarja bo 150 tisoč forintov. Vsak državljan mora do 20. januarja 2014 obvestiti svojo banko, s katerega računa želi brezplačno dvigniti denar. Kot je povedal poslanec FIDESZ-a Antal Rogan, bo zakon poskrbel tudi za to, da banke ne bi na drug način pobrale denarja od strank, ki ga bodo zgubile zaradi tega.

Na Madžarskem še zmeraj prevladuje plačevanje z gotovino, čeprav plačamo za dvig gotovine dvakrat toliko, kot če bi plačevali z bančno kartico. Za dvig 100 tisoč forintov iz bankomata nam banka zaračuna 600 forintov, če plačamo enako vsoto s kartico, nas stane le 300 forintov.

Do zdaj se je 43 tisoč zamejskih Madžarov registriralo v volilni imenik

Vsem tistim, ki jim je Madžarska v zadnjih nekaj letih podelila državljanstvo, pripada tudi volilna pravica, ki pa jo lahko uveljavijo le takrat, če se registrirajo v volilni register. Po najnovejših podatkih Nacionalne volilne komisije se je do zdaj registriralo kakih 43 tisoč zamejcev, da se želijo udeležiti volitev na Madžarskem leta 2014. To je približno 10 odstotkov tistih, ki so na podlagi zakona o dvojnem državljanstvu dobili madžarsko državljanstvo v zadnjih treh letih. Registracijo v madžarski volilni imenik pa lahko zaprosijo tudi potomci (otroci ali vnuki) tistih Madžarov po svetu, ki lahko dokažejo, da je bil njihov oče ali mama nekoč madžarski državljan, kajti njihova osebna pravica je, da jim pripada madžarsko državljanstvo. Zamejski Madžari, ki na Madžarskem nimajo stalnega bivališča, bodo lahko volili strankarske liste, njihovi glasovi bodo odločilni pri dveh, treh poslanskih mestih.

Srce me je domau vleklo

Angejla Kern (Pekovska), po možej Baranyai, zdaj v Varaši žive, ovak je pa z Gorenjoga Senika. Delala je v Mosonmagyaróvári, bila v Švici, dapa njau je srce vsigdar domau vleklo. Ešče zdaj lejpe spomine ma, kak so doma v tistoj malo rojstnoj kuči živeli, gde je samo edna soba bila, nijj je pa bilau sedem. Že mlada je v Mosonmagyaróvár odišla delat, gde se je spoznala z možaum. Zdaj sama žive v Varaši z ednim mačkom, šteri je tak čeden, ka ranč samo gučati ne vej.

- Angejla, kak pa zaka ste vi se nut v Varaš prišli?

»Tau je duga zgodba, dapa ge bi prvin bola s starišami začnila. Moja mati je z Verice bila, oča je pa Senčar biu. Za volo tauga sem krstnoga botra z Verice mejla, Hercega, firmansko botro pa iz Andovec.«

- Sto je bila vaša firmanška botra?

»Subovicina Mariška so bili vsakšoj sestri pa brati.

- Kak mali je svejt, ona je v tistoj kuči živela, stero sem dja dolaküpo. Če tak gledamo, te vi po cejlor Porabji mate žlato, nej samo na Seniki.

»Enga brata mam v Števanovci, on se Djauži zové, drugi brat, Jenó je na Verici, tretji je na Švedsko odišo, tisti je tam mrau. Najstarejši brat je pa tū na Židovi pokopan. Ranč gnes pride pojep pa de me tavö pelo, pa malo pomago, ka vred vzemeva grobe, zato ka zvün tauga te eške tam sta pokopana tast pa tašča tö. Na Senik mo v petek üšla, ta de me najstarejša hči pelala. Dosta grobov mam, ka moram zopojdti, tau je sreča, ka mlajši pridejo pa me palajo.«

- Kelko mlajšov mate?

»Štiri mlajše mam, tri dekle

pa enga pojba.«

- Gde ste vi doma bili na Seniki?

»Ge sem tam gorrasla, kak je bauta. Pri potoki, kak je maust, je eden mali ram, tisto je moja rojstna kuča. Kern, ka krčmau ma tam paulak, tisti je nam tö žlata, moj bratranec je, njegov oča pa moj oča sta brata bila.«

- Vas je s starišami vret sedem bilau, kak ste v tistom malom rami mesto meli?

»Edna iža bila, künja pa edna klejt, pa zato smo vsi mesto meli pa veseli smo bili. Nej kak zdaj, pogledni, kakšne dve velke iže mam pa künjo, pa itak ne moremo vküper ostati, zato ka nega verta.«

- Vednoj sobi je vas sedem bilau?

»Nejsmo vsi v sobi bili, zato ka edni so v künji spali. Oča je tišlar biu pa naredo eden taši sto, ka če si ga raznok potegno, te je postela bila. Tisto je tak globko bilau, ka si s tistoga nej mogo vöspadniti. Ranč zdaj smo se smejali, gda so mlajši doma bili, zet pa hči. Kak spijo, zazrankoma gnauk samo nika pauči. Ge sem se zbojala pa je pitam, ka je tau bilau, mlajši. Dapa niša baja nej bila, samo telko, kak se je zet obrno na posteli, dola je spadno, pa tisto je tak dünilo. Baug moj, moj pokojni je tö dostokrat dolaspadno s poste, gda je betežen biu.«

- Odkec so bili vaš mauž?

»On je z Židove biu.«

- Kak tau, ka ste se vi vö z vesi ženili? Tistoga reda je

tašo rejdko bilau na Gorejnjom Seniki, ka bi z drüge vesi mele dekle moža.

»Prvin je tau tak bilau, samo ge sem rano kraj odišla od

rama. V Mosonmagyaróvár sem üšla na gazdašag delat, gda sem šestnajset lejt stara bila. Ge sem tam krave opravkala, dogila pa pasla. Tau je dosta možkov nej ladal, nej ka ženske. Bilau je tak, ka sem stauosemdeset litrov podogila en zranjek. Te smo eške podnek dogili, stero so dosta mleka mele, pa večer pa ranč telko kak zazranka. Zvün tauga smo te eške polagali, pucali pa krave pasli. Mena je najbola žmetno krave bilau pasti, zaman sem mejla paulak pisa. Zato, ka gda se je stau dvajsti krav vösipalo na pašo, s tistimi je te eške vrag nej lado. Vsakši, sto je tam delo, je petdvajsti krav emo, stero je opravlo. Ge sem tak bila, ka sem te menjavala, pa zavolo tauga sem vsakši den v drügom bloki delala. Tak sva se te müva z možaum tam spoznala, zato ka on je tam z Zetorom vozo. Te je eške dobro bilau, zato ka delavci smo vküpdržali pa smo se veselili eden drügoma.«

- Kak dugo ste tam delali?

»Ranč ne vejm zdaj stalno povedati, dapa če dobro vejm, te štiri lejta. Zato sem nej ostala tadale, ka sem preveč veliko domotožje mejla, vsakši mejsec sem gnauk mogla domau pridti, če sem stejla ali nej, zato ka srce me je domau vleklo. Ge bi nej mogla v drügom rosagi živeti, bila sem v dvakrat v Švajci, dapa za dva kedna sem vsigdar domau prišla, zaman sem vizum za dva mejseca mejla. Če bi meni tau prajli, ka cejli Švajc mi tadajo, pa bi prajla, ka baug plati, nej bi püstila Porabje za niše peneze nej.«

- Kak tau, ka gda ste domau prišli, te ste nej na Senik šli, liki tū v Varaši ste küpli ižo?

»Zato ka petdesetšestoga leta, gda je moj mauž sodak biu, sem ge rodila, pa sem tū bila pri njegov starišaj. Gda je on domau prišo, te smo tū v Varaši šli z arende, pa te tak sva tū ostala. Ge sem te eške samo devetnajset lejt stara bila.«

- Nej bi vam baukše, lakejše šlau, če bi v Mosonmagyaróvári ostali?

»Nej, ne mislim. Če bi zdravdje bilau, nam bi tū v Varaši tū dobro šlau. Mož

je cug zavozo, gda se je z zetorom pelo, pa je nogau skur zgübo. Devet lejt go je v gipsi emo, pa te je eške samo petdvajsti lejt star biu, gda se je tau zgaudilo. Zdaj, gda je že starejši biu, spoj dosta sem ga mogla opravlati, spoj je betežen biu. Dapa ovak nika ne morem povedati, zato ka z možaum sva lepau živela.«

- Odte domau na Gorenji Senik?

»Zdaj mo šli na vsi svecovo, ovak trno nédem. Istino, rada bi se eške gnauk srečala z našo Anov, zato ka ona je že tö stara. Samo ona je daleč gor po tistom brejgi doma, ge pa ne moram že tak daleč titi, zato ka sape nemam.«

- Zdaj ste sami v taum velkom rami?

»Zdaj sem sama, nikoga drügoga nejmam tū v rami, samo enga mačka. Tau je eden čistokrvni sijamski maček, tauga je moja hči küpla meni za drage peneze. Dapa te maček je spoj čeden, ka ma povejm, tisto on naredi. Če bi te maček nej biu, ranč ne vejm, ka bi bilau z menov.«

Karči Holec

Razvojna agencija Slovenska krajina

razpisuje delovno mesto oskrbnika na Vzorčni kmetiji. Delo bo zajemalo: delo z živino na kmetiji, obdelavo travniških in poljskih površin, uporabo kmetijske mehanizacije in delo v sadovnjaku. Za opravljanje dela je potrebno znanje slovenskega in madžarskega jezika.

Prosimo, da k prijavi priložite dokazila o usposobljenosti za opravljanje zgoraj navedenih del.

Pisno prijavo lahko pošljete na naslov:

Szlovén Vidék Közhasznú Nonprofit Kft.
9970 Szentgotthárd Gárdonyi u.1.

Razpis je bil objavljen 10.10.2013
v časopisu Porabje in se zaključuje 8.11.2013.

STARI AUTO TAM ZA BAUTO

Za bauto že lejta pa lejta stogi eden stari auto. Niške ne vej, sto ga je tam njau. Ranč tak niške ne vej, kak dolgo je že tam gé. Eni pravijo, ka tresti lejt, drugi, ka dosta duže. Pa tou tö niške ne vej, kakši auto je tou. Vsikši samo vej, ka je tou gé eden stari auto. Té stari auto pa eške kak dobro vej, kak je z njim gé.

Stari auto zar za bauto je že trno dolgo nej vido tistoga črnoga ftiča z bejlím repom. Ali ji v toj krajini nega ali pa so odišli kama inan, tej črni ftiči. Samo nagnouk se je na bautinoj streji začnola zdejrati, kak tou vejo samo srake. Trno dolgo je takšo nej popejvalo koulak pa više njega. Najprva ga je stra gratalo, potejm pa več nej. Vej pa njemi, takšnomi staromi, ta njanomi auto ni, nika več ne more naprajti. Več nej, kak indasvejta. Luigi, Lujzek je svoj libleni auto vö iz garaže pripelo. Ga je vö postavo nej zatoga volo,

ka bi se z njim kama pelo. Vö ga je postavo, ka ga zapere. Pa nej zatoga volo, ka bi zamazani pa grdi biu. Po svojoj staroj šegi ga šké naprajti, ka de lejpi pa čisti. Depa, njegovi libleni auto je čisti biu, vej ga je pa že dolgo nikan nej pelo. Kakoli že, za dveje vöre se je svejto, kak se je že točkar. Pa ga je malo eške njau, aj stogi pred garažo, aj lidge vpamet vzemejo, kakšo brigo un ma za svoj auto. Neje eške dveri za seuv zapro, gda go auto vpamet zeme. Najprva njeno kričanje, potejm go je že vido tö. Sejdla je na streji više

garaže pa ga gledala, sraka gizdava. Oprvin ga je vido, takšnoga ftiča. Malo potejm je že bila na njegovoj streji. Ojdila je es pa ta, gor pa doj pa sveklou gledala. Trbej prajti, ka njemi je trno na žile šla. Vej pa ne more nikšen takšen čüden ftič samo tak po njemi ojditi. Nagnouk je samo tam pred njim bila. Gledala je, kak se njemi tam naprej vse tisto srebrno svejti. Gledala je tista sraka, gledala pa ojdla koulak njega. Tam zar njoj je v oči spadnola tisto sveklejče, kama Lujzek ključ nut deje, gda šké gor oprejeti haubo, ka kaj ta nut deje. Samo nagnouk je gor zletejla pa s klünom začnola svoje lagvo delo. Najprva je s klünom klükala, že včasín za tejm pa s kramplami škrabala. Ja, škela je vözaškrabati, ka de v svoje gnejzdo nesla. Depa, tou nejde tak nalejci. Od nevoule, ka tou nejde tak

Sraka na streji

nalejci, je začnola raščati, raščati pa li samo raščati. Lujzek za eden čas vpamet vzeme, ka je venej nika nej tak, kak bi moglo biti. Najprva si je na auto zbrodo. Gvüšno so z njim kakše nevoule. Nej ena, nej dva, že je venej biu. Nej ena, nej dva, je sraka že znouva na streji bila. Bila je na streji pa držala zaprejeti klün. Lujzek je šou gledat, ka je naopek gé. Nut je ključ potisno, haubo je gor oupro, gledo je tadale eške koulak autona. Kak je ta naprej odišo, je sraka že bila pri pozablenomi klüči, ga vö skübnila pa že letejla daleč, daleč vkraj. Lujzek koulak autona pride, haubo doj zapre, klüča več nega. Bole ga je isko, bole je nej vedo, kama je vesno. Njevivi libleni auto pa je prekleto dobro vedo, ka se je zgodilo pa kama je ključ odišo. Ja, tou naš stari auto zar za

bauto eške kak dobro pouni. Ali, kak povejdano, zdaj je nej emo straja, ka bi njemi leko sraka ka naprajla. Depa, tou si je un leko samo tak brodo. Z bautine streje je nanga priletejla. Po njegovoj streji je ojdila ranč tak kak tista indašnja sraka.

»Ti samo ojdi gor po meni, nika mi ne moreš,« bi se smidjau, če bi se leko. Malo potejm njemi je več nej bilou do smeja. Odkejc pa kak je vpamet vzela, tou ne vej. Samo nagnouk je začnola škrabati pa njemi vö iz glendala skopala slejgen falajček glendala. Držala ga je v klüni pa se gizdavo gledala. Eške gnouk je grdou djala pa je več nej bilou. Naš stari auto zar za bauto pa se je čemerasto spitavo, zakoj njega srake rade majo pa eden človek več nej.

Miki Roš

Pismo iz Sobote

Cenzura

Moja tašča Regina, trno čedna ženska, si ne more pomočti. Ne more si pomagati, ka bi nej kak najbolje krepko bar gnouk na den pošteno spreknoula. Trbej prajti, ka je una trno vörna ženska. Vsikšo nedelo k meši dé, če trbej eške zmejs. Vsikši den večer moli, ka je tak od mladi noug včena. Depa, vsikši den bar gnouk pošteno spreknoune. Tak vej kunouti, ka se tou v naše pa vaše novine ne smej nut napisati. Zatoga volo tou gvüšno nemo piso. Tou je nekše fele cenzura. Aja, zakoga volo kune? Zavolo našoga cikusa, ka se zové parlament. »Pa ka je zdaj tou?! Tej si brodijo, ka leko vsikši vse povej! Vej bi pa mogli nikšne regule meti, ka se leko pa ka se ne smej povedati,« se čemerí, po tejm pa zakunjavle. Vejm, zatoga volo mora dosta spouvedí obrejdití. Depa, če si malo zbrodim, una istino ma. Včasi takšne nebeske sumari-

je tam nut čüješ, ka si človek leko brodi, ka tej lidgé tam sploj iškejo. Buma bi za nji trebela cenzuro nut napelati. Pa nej samo tou! Trebela bi njim doj zapovedati kratko pamet. Kratka pamet je že nikšne fele beteg gratala. Eden mejsec nazaj si ništerni nika trno modrijastoga zbrodi. Gnes de na veliko gučo, ka je un nika takšnoga nej pravo. Neje nika takšnoga povedo, samo tou je gé, ka so ga drugi nej razmeli. Brezi brige bojte, vej de za eden mejsec znouva gučo, kak je un že pred dvöma mejsecoma najvejšo istino emo. Na, potejm začnejo vsi eden prejk drugoga gučati pa se čüjejo trno lagve rejči. Ja, na tom mesti trbej cenzuro gora postaviti. Tou pa vse zatoga volo, ka se tou iz našoga parlamenta na lidi zvün parlamenta, na nas, gora keli. Kak bi bole po domanje povedo, tou je kak influenza. Že je epidemija gratala.

Gvüšno je tou, ka se takšen beteg najbolje v krčmej nuta kaže. Vej je pa puna krčma lidi tö nekšne fele parlament. Edni so za eno partijo, drugi za drugo farbo, tretji za vcejlak ovakšo, štrti, peti pa eške steri pa gnes za ene, zranja za druge.

»Ti si zmejšani kak zarejzani kokout. Vej pa mi vejmo, kak je tou gé. Ti pa tisti tvoji pa v glavej za eno zrno pšenice pameti nemate,« se leko čüje tam za šankom.

Za stolom tam pri dveraj drugoga nouta igra: »Če nas pa našoga prejnogoga nej bi bilou, bi si vaši eške zadnje nej vedli zbrisati, tak ste zabiti, sumari edni!«

Parlament pa de tadale: »Vsi vi nika ne vejte! Gda mi gora pridemo, te vidli, kak bou! Polonje v vouzo, polonje pa doj strliti!«

Ja, tak na lejci se od toga tö vej gučati. Nekak bi samo tak nekakoga dola strejlo. Dobro,

tou je zagnouk samo z rečami, depa, tou je od nitek vö prišlo. Istino mate, iz našoga liblenoga parlamenta. Tam eške gnesden bojno tirajo, tisto bojno, ka se je že zdavnik zgotouvila. V njoj so rejsan eden na drugoga pükše obračali pa strejlali. Gnes pa se zavolo toga eni majo za vekše Slovence kak pa drugi. Depa, na tom mesti ranč cenzura ne more pomagati. Tou je nut v glavej pa samo padar leko pomaga, če šké. Ali, tü nouvi problemi gratajo. Vej

so pa padarge ranč tak že cejli betežni od té influence iz parlamenta.

Zatoga volo moja tašča Regina, trno čedna ženska, znouva nebesko lagvo prekune pa pravi, ka de boukše, aj se vsi za marsovce nut zglasimo. Tak več nikšne cenzure nede trebela pa kratka pamet tak nagnouk premine. Depa, po našoj staroj šegi mo se znouva šli, sto je vekši pa bole naprej marsovec gé od drugi marsovcov.

Miki

Ne pozabite pogledniti!

Vpogled - magazin Porabja

Bepillantó - A Rába-vidék magazinja

Na ogled je vsakši torek ob

20.00 vöri na Gotthárd TV

Ponovitvi: ob petkaj ob 20. vöri, ob nedelaj v 13.30 vöri

